Dispari până când dorești să fii găsit

On Martie 24, 2016

Pune-ți la încercare curajul de a fi tu însuți, scoțând la lumină miraculosul înăuntrul realității unui rol nou.

Unul din triumfurile care constituiau cu adevărat o provocare când venea vorba de a accepta întâmplarea, era să strălucesc prin absență, situație intermediară între prezență și pierdere într-un rol al nimănui, necesară în stabilirea zerourilor unei ecuații complexe. Dar fără ca ochii, sufletul, să vadă dacă este vorba de cineva care se pretinde a fi, fără doar și poate, o particularitate caracteristică numai artei, ca unitate a ideii cu imaginea care se pare că v-a scăpat până acum.

Necunoscutele, zvâcniri ale conștientului atotcuprinzător, în libertatea primită de la Dumnezeu de a transcende imediatul, erau rămășițele unei zone impenetrabile din conținutul gândirii mele aflată sub comanda unei energii neconsumate. Numai teoria determinismului putea servi ca bază pentru susținerea și întemeierea unei convenții între expresia decursă din asocierea unor aspecte de viață contradictorii și apartenența la conduita artistică a unui estetician al idealismului subiectiv.

Am pornit îndată pe urmele unei intrigi, în care forțele mari sau mici, nu are importanță căci fiecare dintre părțile implicate are dreptatea ei, înfățișau căutările disperate ale unui vinovat de faptul că s-a făcut nevăzut într-un joc al contrastelor. Un joc al nebuniei de a mă da drept altcineva, mai ales că prezența mea de necuprins era necesară datorită funcției pe care o dețineam, de om al extremelor, exprimată prin unicitatea relației dintre ajungere, plecare și revenire.

Arsène Lupin, gentilomul fantezist, omul cu mii de înfățișări ce nu opera decât în castele și saloane, a pătruns într-o noapte la baronul Schormann. A plecat cu mâinile goale, dar a avut grijă să-și lase cartea de vizită pe care scrisese: *„ Arsène Lupin, Spărgătorul-gentilom, va reveni când mobila va fi autentică .”*

Nimic nu poate umbri faptul că disparițiile fantomatice aveau la bază mecanismele evadării, părând totul ca un vid de incertitudine și copleșire, fără de care miraculosul nu putea ieși la lumină. *An unknown that can become an obsessive thought* . Întregul meu organism cerebral devenise o mașinărie mânată, parcă, de forțe exterioare. O mică pată albă într-un colorit translucid, o combinație între a urmări o intuiție inexplicabilă, a avea noroc și a-mi asuma riscuri.

Leadership: Poți să-ți schimbi percepția despre realitate și imaginea despre lume, autentificându-te ca un utilizator de criterii ale dimensiunii vieții sufletești în spațiul dualității dintre ceea ce este autentic și ceea ce este fals?

Ca o chemare, condus după un plan divin, provocat mai cu seamă de apriga rezistență la ideea acelui drept, devenit obsesie, de distilare a esenței într-o formulă a aparenței, ceea ce nu stătea în puterea omului de rând, călcam pe urmele unui fugar. Un rătăcit căruia nimeni nu îi semnalează absența, decât atunci când are grijă să-și lase în urmă cartea de vizită.

Criteriile dimensiunii sufletești care mă făceau să aleg negarea realității, rămânând, oarecum, captiv în trecut și prizonier în iluzie, într-un anume fel una cu intrarea într-un labirint al ipotezelor, rolurilor, temelor și ambiguitățile multiple, al cărui sens scapă într-o relație unică cu lumea, erau dată de acea stare de naivitate primară, de inocență și curiozitate cu care

savuram căile întortocheate ale unor forțe de expresie literare, plăsmuiri ciudate, creând o artă a compromisului dintre intellectualism, emoționalism și pregnanță imaginativă.

Ceea ce era fals în șirul lung de trăsături ale acestui fenomen, de la efecte macro la cele particulare, era contrastul dintre rezultatele vieții și strigătul dureros, din răsputeri, ce răzbătea la mare depărtare peste marginile ființei mele. Nu voiam să admit că ceea ce credeam a fi o povestire a experiențelor mele, era doar o plăsmuire a minții mele construită aproape integral pe baza părerilor preconcepute despre originalitate.

Singurul lucru authentic era să dăruiesc ceva lumii din preaplinul înțelegerii identității mele și a stăpânirii domeniului artisticului care înseamnă unitate între operă și voință, între idee și aparență.

Leadership: Te conduci în viață conform teoriilor concepute în "surdină", prin intensitatea unei experiențe fanteziste care trece dincolo de valorile autentice ale artei universale?

Susținător timpuriu al ideii *„ disappear until you want to be found"* , sau *„ acționează ca și cum n-ai exista "*, am pus în practică tot ce-am deprins prin fantezia artistului care încearcă să descopere cel puțin un amănunt care să aibă o asemănare oarecare cu una din formele infinite ale naturii, corespunzătoare cu simțămintele celor ce introduc în picturile lor pete lipsite de formă care trimit precis la obiecte reale.

Percepția despre lume și viață, vizând experiențele și concluziile referitoare la condițiile receptării unui act artistic, prin care mă pierdeam pentru a mă regăsi în altcineva mai superior, avea ca resort dorința de a-mi folosi forțele, mari sau mici, pentru a analiza ceea ce sunt cu adevărat atunci când alegeam să intru în obscuritatea unui rol stimulativ.

Cine se conduce în viață conform teoriilor concepute în "surdină", prin intensitatea unei experiențe fanteziste, oferind posibilitatea de constituire a unei imagini sub acțiunea unor forțe necontrolabile, prin analogie cu elementele comune ale formelor și mișcărilor, inspirându-se din natura contrariilor, trebuie mai întâi să dovedească existența celor două curente, eterne și atotcuprinzătoare, realitatea și suprarealitatea.

Leadership: Focalizarea prelucrărilor de limbaj și a mijloacelor de expresie în atingerea unei stări de plenitudine face ca înlănțuirea ta în jurul artei să fie mai eficientă când este vorba să creezi imaginea unei alte lumi?

Nu spunea Andre Breton, fondator al Suprarealismului, că miraculosul iese la lumină înăuntrul realității? El iese la lumină în vise, în întuneric, în obsesii, în preocupări, în somn, în spaimă, dragoste, hazard; în disparițiile fantomatice, în mecanismele evadării; în halucinații, în așa numitele dezordini, nebunii; în fantezii, în supranatural și neobișnuit, în empirism și în suprarealitate.

Leadershipul evoluează prin înțelegerea faptului că a contribui la alegerea de a-ți folosi mintea în folosul creării unei aparențe, unei esențe care trebuie ascunsă, este o atitudine demnă de un om care vrea să-și valorifice la maxim puterea de se implica în profunzimile unui rol reprezentativ. Rol care îi permite să se plieze pe mai multe tipuri de personaje.

Acest lucru poate să creeze o diferențiere între oamenii care pot să devină altcineva, mai superiori, „desprinzându-se de cuib", de a acționa lateral. Şi cei care se expun obișnuinței de a „rămâne în cuib", la stadiul de decor al unei scene fără actori principali, fără roluri de excepție, fără performanțe ieșite din comun.

Rolul pe care îl joci în spectacolul leadershipului seamănă cu acel freamăt al imaginației din care se va naște capodopera: mai întâi îți îmbogățești experiența de vizualizare a unor aspecte neobișnuite din viața personală, apoi îți păstrezi motivația într-o lume în care poți face ce vrei tu și poți gândi cum vrei fără ca nimeni să-ți pună vreo interdicție.

Dispari până când dorești să fii găsit este un îndemn adresat oamenilor care vor să se angajeze într-un alt rol decât cel normal, un rol care prezintă o noutate absolută, exprimat prin unicitatea relației dintre ajungere, plecare și revenire.

Greutatea în leadership constă în faptul că, odată asumat acest nou rol, trebuie să-ți găsești curajul de a fi tu însuți, fără să-ți permiți luxul de a nu ști cine ești cu adevărat și ce destin ai de împlinit. Poți să scoți miraculosul la lumină înăuntrul realității noului tău rol?

Source: https://neculaifantanaru.com/dispari-pana-cand-doresti-sa-fii-gasit.html